

Arrest

nr. 91 940 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, Z.M. verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd op 17 september 1981 te Tbilisi geboren.

U bent gescheiden en hebt één dochter, S.. Zij is 12 jaar oud en woont nu soms bij uw ex-vrouw, soms bij uw ouders.

U woonde sinds 2005 in Didi Digomi. De laatste tijd voor uw vertrek zou u ondergedoken hebben geleefd bij verwanten en in het Sint-George klooster.

In Georgië werkte u als bestuurder van bouwkranen.

U verklaart dat u in oktober 2010 werkzaam was bij verbouwingen op een militaire afdeling in Plechanov, Tbilisi. Tijdens uw middagpauze maakte u daar kennis met een zekere Se.. Se. was afkomstig uit Orjonikidze in Ossetië en zat op deze militaire afdeling in de cel. Het raampje van zijn cel gaf uit op de plek waar u tijdens de pauze een sigaret ging roken. Se. zat daar gevangen omdat hij, zo

verklaarde hij zelf, er van verdacht werd informatie door te geven aan de Ossetiërs. Jullie raakten aan de praat. Behalve van waar hij afkomstig is en waarvan hij beschuldigd werd weet u niet veel over hem, behalve dat hij ongeveer uw leeftijd moet hebben gehad. Later, u denkt in januari 2011, vernam u, toen u door de politie werd opgepakt, dat hij zich in zijn cel zou hebben opgehangen.

In totaal hebt u drie keer met Se. gepraat, u buiten, hij binnen achter het raampje van zijn cel. Alle drie keren vonden plaats in oktober 2010. Toen u daar de derde keer met hem stond te praten werd u opgemerkt door iemand en werd u duidelijk gemaakt dat u op die plek eigenlijk niet mocht komen. Dat was dan ook de laatste keer dat u daar ging en dus de laatste keer dat u met Se. sprak.

In november 2010 werd u een eerste keer van op uw werk door de politie opgepakt. U werd twee à drie uur vastgehouden.

U werd een tweede keer van op uw werk meegenomen, ergens in 2011, u weet echter niet meer wanneer juist. Deze aanhouding zou ongeveer anderhalve maand na uw eerste aanhouding hebben plaatsgevonden. Deze tweede keer werd u drie dagen vastgehouden in het Tikomi district. U werd vrijgelaten omdat u zich heel slecht voelde en nadat u documenten ondertekende waarin u verklaarde u onmiddellijk aan te melden wanneer men u zou convoceren. Tijdens uw vasthoudingen bij de politie werd u ondervraagd over uw gesprekken met Se.. Ze vroegen u waarover jullie praatten. De politie dacht dat u van Se. informatie had gekregen die u dan zou hebben doorgegeven aan zijn familie of kennissen.

Drie à vier maanden nadat de politie u de eerste maal oppakte – volgens uw verklaringen in 2010, toen de situatie erger werd – dook u onder.

In mei 2011 werd u door de politie geconvoceerd, maar u ging niet op hun oproeping in. U verklaart sinds 2011 officieel te worden gezocht.

In de nacht van 3 op 4 februari 2012 vertrok u. U reisde van Georgië met een truck naar hier. U zat achteraan in de bestuurderscabine, verstopt in het slaapcompartiment. U hebt gedurende uw reis nooit iets gemerkt van grenscontrole.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart (1), een kopie van een andere identiteitskaart (2), een kopie van uw geboorteakte (3), uw rijbewijs (4), een bewijs van uw rijexamen (5), een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort (6) en een medisch attest van 11 augustus 2011 in verband met uw lever (7).”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Georgië. U bent bang vermoord te worden of in de gevangenis te worden gestoken (CGVS, p.13). De ordehandhavers dreigden dat ze u vroeg of laat in het gevang zouden steken (CGVS, p.13).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoede van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Meerdere punten in uw verklaringen zorgen er voor dat aan deze geen geloof kan worden gehecht.

Eerst en vooral wordt een vaak gebrekkige kennis met betrekking tot centrale elementen van uw asielaanvraag vastgesteld.

Zo verklaart u convocaties te hebben ontvangen van de politie (CGVS, p.13).

De eerste kreeg u ergens in mei 2011, denkt u (CGVS, p.14). U weet echter niet waar deze convocatie nu is (CGVS, p.14) en hoewel u ze hebt gezien – u zag de envelop met de stempel (CGVS, p.15) – hebt u de convocatie niet gelezen (CGVS, p.15) omdat u niet geïnteresseerd was (CGVS, p.15).

Tevens weet u helemaal niet meer wanneer u de tweede maal door de politie bent meegenomen (CGVS, p.13).

Verder weet u niet wanneer u juist besloot het land te verlaten. U stelt enkel dat dit was wanneer de laatste bedreiging kwam en u niet verscheen (CGVS, p.11). Ze dreigden dat ze u zouden vinden en in de gevangenis steken, maar u weet niet van wie deze bedreiging kwam (CGVS, p.11).

Ook stelt u dat de politie na uw vertrek nog naar u zou hebben gezocht, maar weet u niet wanneer dat gebeurde.

Meer algemeen weet u niets over deze feiten (CGVS, p.17).

U stelt tevens officieel te worden gezocht (CGVS, p.15), maar weet niet sinds wanneer, mogelijks sinds 2010, misschien sinds het moment dat u zich niet aanbood, in dat geval sinds 2011 (CGVS, p.16). Hierbij is het trouwens ook vreemd dat, wanneer u eerder werd gevraagd sinds wanneer u wordt gezocht, u zonder twijfel antwoordde “sinds 2011” (CGVS, p.15), waarbij dan weer moet worden

opgemerkt dat u niet duidelijk kan zeggen hoe u daarvan op de hoogte bent: kennissen van uw vader zouden dat hebben uitgezocht (CGVS, p.15).

Aangaande uw onderduiken verklaart u dat u sinds 2010 onderdook, maar u herinnert zich de datum niet meer (CGVS,p.16).

Verder spreekt u zichzelf doorheen uw verklaringen op meerdere punten tegen.

Uw verklaring dat u reeds sinds 2010 onderdook (CGVS, p.16) wringt met het feit dat u pas onderdook, drie à vier maanden nadat de politie u de eerste maal oppakte, in november 2010 (CGVS, p.16).

Verder verklaart u in eerste instantie, wanneer u wordt gevraagd of u nog contact heeft met uw broers, dat u enkel twee maanden geleden contact had met uw oudste broer (CGVS, p.6).

Verder in uw gehoor heet het echter dat u één of twee weken geleden nog met hem sprak (CGVS, p.17).

Met deze incoherentie geconfronteerd past u enkel uw verklaring aan door te stellen dat u een maand of misschien drie weken geleden met hem sprak (CGVS, p.17).

Het simpelweg wijzigen van uw verklaringen heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op.

Ook stelt u aanvankelijk dat u samen met uw vader als kraanwerker werkte, maar dat u dat sinds uw problemen startte, sinds 2010, niet meer doet (CGVS, p.6). Verderop in uw gehoor verklaart u daarentegen dat u zowel de eerste als de tweede keer dat u door de politie werd opgepakt van op uw werk werd meegenomen (CGVS, p.14). Dit betrof uw gewone werk dat u daarvoor ook al deed, u werkte immers nog steeds met uw kraan: uw vader vond een order en u voerde dat uit, omdat jullie twee kranen hadden (CGVS, p.16).

Bovendien is er een flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij het Commissariaat-generaal.

Zo verklaart u bij DVZ "Ik had een Ossetische kennis in Georgië. Hij gaf mij informatie door die ik aan andere Ossetiërs moest doorgeven. Daardoor vond de politie mij verdacht. Het was geen belangrijke informatie maar de politie dacht dat ik gedetailleerde informatie doorgaf over mijn werk" (CGVS Vragenlijst, p.3).

Bij het Commissariaat heet het echter duidelijk dat u geen enkele informatie doorgaf en dat Se. u geen enkele info gaf (CGVS, p.13).

Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat men u bij DVZ niet goed begrepen heeft omdat uw gehoor er in het Russisch plaatsvond, hoewel u vanaf het begin om een Georgische tolk vroeg (CGVS, p.14).

Is deze bewering dan al niet pertinent onwaar – uit de CGVS vragenlijst zowel als uit de Verklaring opgetekend bij DVZ blijkt duidelijk dat het verslag u werd voorgelezen in het Georgisch en dat de tolk Georgisch sprak – dan moet bovendien worden opgemerkt dat u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk hebt verklaard dat u geen opmerkingen had over het gehoor bij DVZ, dat het ok was (CGVS, p.3).

Zodoende blijft deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen onveranderd overeind.

Dit ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw daaruit volgende vrees voor vervolging.

Het samengaan van al deze elementen ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, temeer daar uw argumentatie dat u zich niet goed kan concentreren (CGVS, p.18) en dat u veel vergeet ten gevolge van uw medische problemen (CGVS, p.16) niet kan worden weerhouden ter verklaring van deze gebrekkige kennis en krakkemikkige chronologie.

Het is aan u om dergelijke problemen aan te tonen. Wij hebben u vijf dagen geven om bewijzen aan te dragen (CGVS, p.18), doch hebben tot op heden niets van u ontvangen.

Tenslotte moet worden vastgesteld dat u beweert sinds 2010 ondergedoken te hebben geleefd, waarbij u af en toe – zelden – weliswaar nog thuis sliep (CGVS, p.16), maar dat u een gedrag vertoont dat verder niet in overeenstemming is met een dergelijk onderduiken.

Zo is er niet enkel de hierboven aangehaalde vaststelling dat u nog uit werken ging – u werd immers door de politie tweemaal van op uw werk meegenomen (CGVS, p.14) – doch ook het feit dat u zich op 11 augustus 2011 gewoon naar het ziekenhuis kon begeven voor een X-ray van uw lever en op 12 september 2011 zelf een internationaal paspoort bent gaan aanvragen (CGVS, p.9).

Een dergelijke, blijvende publieke aanwezigheid is niet in overeenstemming met het door u verklaarde onderduiken ten gevolge van een vrees voor vervolging.

De documenten welke u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen.

De kopies van uw identiteitskaart (1,2), de kopie van uw geboorteakte (3), uw rijbewijs (4), het bewijs van uw rijexamen (5) en de kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort (6) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon doch zeggen niets over de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Het medisch attest van 11 augustus 2011 in verband met uw lever (7) bevat uitsluitend informatie over uw medische toestand, doch niet over problemen welke u in Georgië verklaart te hebben gehad."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 augustus 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de *"materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij gaat in op de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en past deze vervolgens toe op zijn asielrelaas.

Wat betreft het element *"zich buiten het land van herkomst bevinden"* wijst verzoeker erop dat hij zich in België bevindt, waar hij een asielaanvraag heeft ingediend op 8 februari 2012.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, legt verzoeker uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat *"vrees volstaat"*; de asielzoeker moet volgens hen (zie het verzoekschrift, p. 4) *"niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad"*.

Verzoeker is dan ook van mening dat de door hem aangehaalde vervolging wel degelijk terecht is en dat de commissaris-generaal uitgaat *"van de verkeerde veronderstellingen"*.

Verzoeker wijst erop dat hij verteld heeft dat *"hij werd immers gezocht door de Georgische autoriteiten"*. Hij verklaart dat hij verschillende malen door de Georgische politie werd lastiggevallen, opgepakt en mishandeld en dat hij daardoor vanaf jonge leeftijd reeds door het leven moet gaan met onder andere valse tanden.

Verzoeker erkent dat hij zich de exacte datum van de tweede arrestatie niet meer kan herinneren. Hij wijst erop dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal over de datum niet wou liegen, bij zijn arrestatie ging alles zeer snel en hij werd zwaar mishandeld. Verzoeker herhaalt kort zijn asielrelaas en verwijst naar zijn eerdere verklaringen.

Aangaande zijn contact met zijn broers, bevestigt verzoeker dat hij zich tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal de datum van het gesprek met zijn oudste broer niet kon herinneren. Hij herhaalt dat hij veel heeft meegemaakt en dat hij moeite heeft *"om de datums te onthouden en alle gebeurtenissen te plaatsen in de tijd"*. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn verhoor *"altijd eerlijk (heeft) opgemerkt dat hij het niet wist en dat hij in geen enkel geval wou liegen"*.

Verzoeker is van mening dat hij wat zijn verklaringen over zijn werk betreffen, hij geenszins tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd; *"immers, verzoeker is inderdaad in 2010 gestopt met te werken voor zijn vader. Maar verzoeker heeft daarna zijn werkzaamheden niet stilgelegd. Verzoeker had zelf een kraan en bleef alleen, zonder zijn vader, aan het werk"*.

De weerhouden tegenstrijdigheden in verband met zijn verklaringen over zijn gesprekken met Se. en de spionage voor Ossetië, wijt verzoeker aan *"een miscommunicatie met de tolk op Dienst Vreemdelingenzaken"*. Volgens hem heeft hij tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gezegd dat hij spion was, wél dat hij hiervan verdacht werd.

Hij stelt dat de tolk dit blijkbaar verkeerd begrepen heeft en dat het bij de Dienst Vreemdelingenzaken zo foutief werd opgetekend.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn onderduiken, laat verzoeker gelden dat hij geen andere keuze had dan onder te duiken wanneer de situatie erger en erger werd.

Hij verklaart dat hij, eenmaal de situatie een beetje rustiger werd, meer probeerde buiten te komen maar *"dit natuurlijk met de nodige voorzorg"*. Hij bevestigt dat hij ging werken, *"maar zorgde ervoor dat hij zo weinig mogelijk in de kijker liep"*, en stelt dat hij, toen hij naar het ziekenhuis moest, dit *"zo onopvallend mogelijk"* deed.

Verzoeker verwijst naar zijn eerdere verklaringen over het feit dat zijn vader opdrachten kreeg van particulieren en werken uitvoerde buiten het stadscentrum, bij mensen die hem niet echt kenden.

Verzoeker stelt nog dat, *"niettegenstaande de voorzorgsmaatregelen"*, het meer en meer buiten komen *"een slechte zet"* was, omdat de problemen naderhand gewoon terug opnieuw begonnen.

Aangaande het element *"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging"*, verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer. Hij herneemt kort zijn asielrelaas.

Wat betreft het element “*de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren*”, roept verzoeker rechtsleer in en besluit hij dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren omdat verzoeker vervolgd wordt door de Georgische autoriteiten.

Verzoeker voert vervolgens een schending in van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet, alsook een schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker voert tevens een schending aan van de “*materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij verwijst naar de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn identiteit en afkomst.

Hij haalt “*onafhankelijke informatiebronnen*” aan -“*Georgian daily reports on “new wave of intimidation” of opposition in regions*” dd. 24 juli 2012 en “*Georgian oppositionist: “Intimidation” to “intensify” following cabinet changes*” dd. 11 juli 2012- waaruit volgens hem blijkt dat de gewone burgers lijden onder het repressief beleid van de huidige autoriteiten in Georgië.

Hij wijst er op dat de autoriteiten aldaar ook zonder enige reden onschuldige burgers oppakken en met bruto geweld ondervragen. Verzoeker verklaart dat hij daarvan het slachtoffer werd en dat deze gedragingen leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen. Volgens verzoeker is de commissaris-generaal “*blind voor de werkelijkheid*”.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing “*te vernietigen en te hervormen*” en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel minstens de bestreden beslissing te vernietigen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing “*te vernietigen en te hervormen*” en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoeker een gebrekkige kennis had met betrekking tot centrale elementen in zijn asielrelaas:

“Zo verklaart u convocaties te hebben ontvangen van de politie (CGVS, p. 13).

De eerste kreeg u ergens in mei 2011, denkt u (CGVS, p. 14).

U weet echter niet waar deze convocatie nu is (CGVS, p. 14) en hoewel u ze hebt gezien – u zag de envelop met de stempel (CGVS, p. 15) – hebt u de convocatie niet gelezen (CGVS, p. 15) omdat u niet geïnteresseerd was (CGVS, p. 15).

Tevens weet u helemaal niet meer wanneer u de tweede maal door de politie bent meegenomen (CGVS, p. 13).

Verder weet u niet wanneer u juist besloot het land te verlaten. U stelt enkel dat dit was wanneer de laatste bedreiging kwam en u niet verscheen (CGVS, p. 11). Ze dreigden dat ze u zouden vinden en in de gevangenis steken, maar u weet niet van wie deze bedreiging kwam (CGVS, p. 11). Ook stelt u dat de politie na uw vertrek nog naar u zou hebben gezocht, maar weet u niet wanneer dat gebeurde. Meer algemeen weet u niets over deze feiten (CGVS, p. 17).

U stelt tevens officieel te worden gezocht (CGVS, p. 15), maar weet niet sinds wanneer, mogelijks sinds 2010, misschien sinds het moment dat u zich niet aanbodt, in dat geval sinds 2011 (CGVS, p. 16). Hierbij is het trouwens ook vreemd dat, wanneer u eerder werd gevraagd sinds wanneer u wordt gezocht, u zonder twijfel antwoordde “sinds 2011” (CGVS, p. 15), waarbij dan weer moet worden opgemerkt dat u niet duidelijk kan zeggen hoe u daarvan op de hoogte bent: kennissen van uw vader zouden dat hebben uitgezocht (CGVS, p. 15).

Aangaande uw onderduiken verklaart u dat u sinds 2010 onderdook, maar u herinnert zich de datum niet meer (CGVS, p. 16).”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij wél weet van wie de bedreigingen afkomstig zijn, *“hij werd immers gezocht door de Georgische autoriteiten”*.

Hij legt uit dat hij verschillende malen door de Georgische politie werd lastiggevallen, opgepakt en mishandeld en voegt hieraan toe dat hij hierdoor onder meer een kunstgebit draagt.

Verzoeker bevestigt dat hij zich de exacte datum van de tweede arrestatie niet meer kan herinneren; hij wijst erop dat alles zeer snel ging en dat hij zwaar werd mishandeld.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Voor het overige ziet de Raad niet in hoe de loutere bewering van verzoeker dat hij weet dat hij gezocht werd door de Georgische autoriteiten, de talrijke vaagheden in zijn asielrelaas kan vergoelijken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden *“dat hij zich de exacte datum van de tweede arrestatie niet meer kan herinneren”*, stelt de Raad vast dat dit slechts zijn onwetendheid bevestigt. Verzoekers beweringen dat alles zeer snel ging en dat hij zwaar werd mishandeld, doen hieraan geen afbreuk.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op de vaagheden en onwetendheden in verzoekers verklaringen.

Dat verzoeker dermate vaag bleef over kernelementen van zijn asielrelaas, keert zich dan ook tegen diens geloofwaardigheid.

Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde:

“Uw verklaring dat u reeds sinds 2010 onderdook (CGVS, p.16) wringt met het feit dat u pas onderdook, drie à vier maanden nadat de politie u de eerste maal oppakte, in november 2010 (CGVS, p.16).

Verder verklaart u in eerste instantie, wanneer u wordt gevraagd of u nog contact heeft met uw broers, dat u enkel twee maanden geleden contact had met uw oudste broer (CGVS, p.6). Verder in uw gehoor heet het echter dat u één of twee weken geleden nog met hem sprak (CGVS, p.17). Met deze incoherentie geconfronteerd past u enkel uw verklaring aan door te stellen dat u een maand of misschien drie weken geleden met hem sprak (CGVS, p.17). Het simpelweg wijzigen van uw verklaringen heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op.

Ook stelt u aanvankelijk dat u samen met uw vader als kraanwerker werkte, maar dat u dat sinds uw problemen startte, sinds 2010, niet meer doet (CGVS, p.6). Verderop in uw gehoor verklaart u daarentegen dat u zowel de eerste als de tweede keer dat u door de politie werd opgepakt van op uw werk werd meegenomen (CGVS, p.14). Dit betrof uw gewone werk dat u daarvoor ook al deed, u werkte immers nog steeds met uw kraan: uw vader vond een order en u voerde dat uit, omdat jullie twee kranen hadden (CGVS, p.16).”

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij zich tijdens het gehoor de datum van het gesprek met zijn oudste broer niet kon herinneren. Hij wijst er nogmaals op dat hij veel heeft meegemaakt en dat hij moeite heeft *“om de datums te onthouden en alle gebeurtenissen te plaatsen in de tijd”*. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn verhoor *“altijd eerlijk (heeft) opgemerkt dat hij het niet wist en dat hij in geen enkel geval wou liegen”*. Betreffende zijn verklaringen over zijn werk, stelt verzoeker: *“immers, verzoeker is inderdaad in 2010 gestopt met te werken voor zijn vader. Maar verzoeker heeft daarna zijn werkzaamheden niet stilgelegd. Verzoeker had zelf een kraan en bleef alleen, zonder zijn vader, aan het werk”*.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins ingaat op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker verklaarde dat hij reeds sinds 2010 onderdook, terwijl hij tevens verklaarde dat hij onderdook drie à vier maanden nadat de politie hem de eerste keer oppakte in november 2010. Deze vaststelling blijft derhalve overeind.

De Raad stelt ook vast dat de beweringen in het verzoekschrift omtrent het werk van verzoeker niet stroken met zijn eerdere verklaringen.

Gevraagd waar en wanneer hij gewerkt had, antwoordde hij dat hij samenwerkte met zijn vader, maar dat hij dat sinds de problemen startten -sinds 2010- niet meer deed (zie het verhoorverslag van 9 juli 2012, p. 6); later verklaarde verzoeker dat hij beide keren gearresteerd werd van op zijn werk, de laatste keer in 2011 (zie het verhoorverslag, p. 13-14).

Geconfronteerd met het feit dat verzoeker eerder verklaarde te zijn ondergedoken in 2010 maar nog wel ging werken, antwoordde verzoeker: *“We werken in het zwart, het was niet officieel, mijn vader vond private orders, dus het was moeilijk om uit te vinden waar we waren op dat moment”* (zie het verhoorverslag, p. 16).

Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat hij in 2010 stopte met werken voor zijn vader, maar nadien alleen, zonder zijn vader, aan het werk bleef, wordt dan ook niet aangenomen.

Waar verzoeker verder opnieuw verwijst naar geheugenproblemen, stelt de Raad vast dat hij geen attest bijbrengt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenproblemen lijdt. Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden onverkort geldig blijven.

Deze vaststellingen dragen ook bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

De commissaris-generaal stelde nog een tegenstrijdigheid vast bij de verklaringen van verzoeker afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op bij het Commissariaat-generaal : *“Zo verklaart u bij DVZ “Ik had een Ossetische kennis in Georgië. Hij gaf mij informatie door die ik aan andere Ossetiërs moest doorgeven. Daardoor vond de politie mij verdacht. Het was geen belangrijke informatie maar de politie dacht dat ik gedetailleerde informatie doorgaf over mijn werk” (CGVS Vragenlijst, p.3).*

Bij het Commissariaat heet het echter duidelijk dat u geen enkele informatie doorgaf en dat Se. u geen enkele info gaf (CGVS, p.13).

Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat men u bij DVZ niet goed begrepen heeft omdat uw gehoor er in het Russisch plaatsvond, hoewel u vanaf het begin om een Georgische tolk vroeg (CGVS, p.14).

Is deze bewering dan al niet pertinent onwaar – uit de CGVS vragenlijst zowel als uit de Verklaring opgetekend bij DVZ blijkt duidelijk dat het verslag u werd voorgelezen in het Georgisch en dat de tolk Georgisch sprak – dan moet bovendien worden opgemerkt dat u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk hebt verklaard dat u geen opmerkingen had over het gehoor bij DVZ, dat het ok was (CGVS, p.3).

Zodoende blijft deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen onveranderd overeind. Dit ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw daaruit volgende vrees voor vervolging.”

In zijn verzoekschrift roept verzoeker “een miscommunicatie met de tolk op Dienst Vreemdelingenzaken” in. Volgens hem heeft hij tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gezegd dat hij spion was, wél dat hij hiervan verdacht werd.

Hij stelt dat de tolk dit blijkbaar verkeerd begrepen heeft en dat het bij de Dienst Vreemdelingenzaken zo foutief werd opgetekend.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verhoord met behulp van een tolk die Georgisch sprak en het verhoorverslag hem in het Georgisch werd voorgelezen. Na dit verhoor kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliet.

Bovendien wijst de Raad erop dat, bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen was en of hij opmerkingen had, waarop verzoeker antwoordde: “*Neen, geen opmerkingen*” (zie bedoeld verhoorverslag, p. 3).

Het volstaat dan ook niet om in het verzoekschrift louter hypothetisch te stellen dat er een “miscommunicatie” gebeurde en dat de tolk bepaalde zaken verkeerd begrepen heeft. Verzoeker toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gezegd heeft dat hij spion was, maar dat hij hier wel van verdacht werd, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat Se. hem informatie doorgaf die hij aan andere Ossetiërs moest doorgeven, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij geen enkele informatie doorgaf en dat Se. hem geen enkele info gaf.

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft overeind.

Tot slot stelt de bestreden beslissing:

“Tenslotte moet worden vastgesteld dat u beweert sinds 2010 ondergedoken te hebben geleefd, waarbij u af en toe – zelden – weliswaar nog thuis sliep (CGVS, p.16), maar dat u een gedrag vertoont dat verder niet in overeenstemming is met een dergelijk onderduiken.

Zo is er niet enkel de hierboven aangehaalde vaststelling dat u nog uit werken ging – u werd immers door de politie tweemaal van op uw werk meegenomen (CGVS, p.14) – doch ook het feit dat u zich op 11 augustus 2011 gewoon naar het ziekenhuis kon begeven voor een X-ray van uw lever en op 12 september 2011 zelf een internationaal paspoort bent gaan aanvragen (CGVS, p.9).

Een dergelijke, blijvende publieke aanwezigheid is niet in overeenstemming met het door u verklaarde onderduiken ten gevolge van een vrees voor vervolging.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij geen andere keuze had dan onder te duiken wanneer de situatie erger en erger werd.

Hij legt uit dat hij eenmaal de situatie een beetje rustiger werd, meer en meer probeerde buiten te komen “*dit natuurlijk met de nodige voorzorg*”.

Hij bevestigt dat hij ging werken, “*maar zorgde ervoor dat hij zo weinig mogelijk in de kijker liep*”, en stelt dat hij, toen hij naar het ziekenhuis moest, dit “*zo onopvallend mogelijk*” deed. Verzoeker verwijst naar zijn eerdere verklaringen over het feit dat zijn vader enkel opdrachten uitvoerde voor particulieren en slechts buiten het stadscentrum werkte voor mensen die hem niet echt kenden. Verzoeker stelt nog dat, “*niettegenstaande de voorzorgsmaatregelen*”, het meer en meer buiten komen “*een slechte zet*” was, omdat de problemen naderhand gewoon terug opnieuw begonnen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006,

nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. Bovenstaande vaststelling doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande zijn vraag om subsidiaire bescherming, haalt verzoeker "*onafhankelijke informatiebronnen*" aan – "*Georgian daily reports on "new wave of intimidation" of opposition in regions*" van 24 juli 2012 en "*Georgian oppositionist: "Intimidation" to "intensify" following cabinet changes*" van 11 juli 2012- waaruit volgens hem blijkt dat de gewone burgers lijden onder het repressief beleid van de huidige autoriteiten in Georgië. Hij wijst erop dat de autoriteiten aldaar ook onschuldige mensen zonder enige reden arresteren en onder foltering ondervragen.

Verzoeker stelt dat hij hiervan het slachtoffer is geworden en dat deze handelingen leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen. Volgens verzoeker is de commissaris-generaal "*blind voor de werkelijkheid*".

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 9 juli 2012 afgenomen op het Commissariaat-generaal met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE